

Domslut

1. Artikel 39 EG ska tolkas så, att utgångspunkten för bedömningen av utbildningars likvärdighet i samband med en ansökan om att få direkt tillträde till utbildningstjänstgöring för juristyrkena, utan att genomgå därför föreskrivna prov, ska vara de kunskaper som intygas genom det examensbevis som krävs i den medlemsstat där sökanden har ansökt om tillträde till utbildningstjänstgöringen.
2. 2) Artikel 39 EG ska tolkas så, att när de behöriga myndigheterna i en medlemsstat prövar en ansökan från en medborgare i en annan medlemsstat om tillträde till en praktisk utbildning, såsom utbildningstjänstgöringen för juristyrkena i Tyskland, i syfte att senare utöva ett reglerat juristyrke, påbjuder inte denna artikel i sig att nämnda myndigheter, inom ramen för den likvärdighetsbedömning som föreskrivs enligt gemenskapsrätten, endast kräver en lägre kunskapsnivå vad gäller sökandens juridiska kunskaper än den kunskapsnivå som intygas genom det examensbevis som i nämnda medlemsstat krävs för tillträde till en sådan praktisk utbildning. Det ska emellertid preciseras, för det första, att nämnda artikel inte heller utgör hinder mot en sådan uppmjukning av de krav som ställs på nödvändiga kvalifikationer och, för det andra, att det är viktigt att möjligheten till ett delvist erkännande av de kunskaper som intygas genom den berörda personens examensbevis i praktiken inte är blott fiktiv, vilket det ankommer på den nationella domstolen att avgöra.

(¹) EUT C.260, 11.10.2008.

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 2 december 2009 (begäran om förhandsavgörande från House of Lords, Storbritannien) — Aventis Pasteur SA mot OB

(Mål C-358/08) (¹)

(Direktiv 85/374/EEG — Skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister — Artiklarna 3 och 11 — Felaktig kvalificering av vem som ska anses vara tillverkare — Domstolsförfarande — Ansökan om att den ursprungliga svaranden ska bytas ut mot tillverkaren — Utgång av preskriptionstiden)

(2010/C 24/17)

Rättegångsspråk: engelska

Hänskjutande domstol

House of Lords, Storbritannien

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Aventis Pasteur SA

Svarande: OB

Saken

Begäran om förhandsavgörande — House of Lords — Tolkning av rådets direktiv 85/374/EEG av den 25 juli 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister (EGT L 210, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 6, s. 239) — Talan mot bolag som felaktigt ansetts utgöra tillverkaren av en produkt med säkerhetsbrister — Möjlighet att efter utgången av den tioåriga frist som föreskrivs i artikel 11 i direktivet, byta ut en svarande mot en annan svarande — Person som utsetts till svarande i förfarandet under den tioåriga fristen och som inte kan identifieras som "tillverkare" enligt artikel 3 i direktivet

Domslut

Artikel 11 rådets direktiv 85/374/EEG av den 25 juli 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister ska tolkas så, att den utgör hinder för att en nationell lagstiftning, enligt vilken det i en rättsprocess är tillåtet att byta ut en svarande mot en annan svarande, tillämpas så, att det är möjligt att en tillverkare, i den mening som avses i artikel 3 i direktivet, kan bli svarande i en rättsprocess som inletts inom den frist som föreskrivs i den bestämmelsen mot en annan person, efter det att nämnda frist har gått ut.

Artikel 11 ska emellertid tolkas så, att den inte utgör hinder för att den nationella domstolen finner att i en rättsprocess som inletts inom den frist som anges i den bestämmelsen mot ett dotterbolag som är helägt av en tillverkare, i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 85/374, kan förstnämnda bolag bytas ut mot tillverkaren, om den nationella domstolen konstaterar att det faktiska beslutet att sätta den aktuella produkten i omlopp har fattats av tillverkaren.

Artikel 3.3 i direktiv 85/374 ska tolkas så, att när den som har lidit skada av en produkt med påstådda säkerhetsbrister rimligen inte har kunnat identifiera tillverkaren av denna produkt, innan vederbörande utövade sin rätt gentemot den som levererat produkten, ska leverantören anses som tillverkare med avseende på tillämpningen av bland annat artikel 11 i direktivet, under förutsättning att leverantören inte, på eget initiativ och utan dröjsmål, har meddelat den skadelidande vem tillverkaren är eller vem den person som levererat produkten till leverantören är, vilket det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera mot bakgrund av omständigheterna i det enskilda fallet.

(¹) EUT C 260, 11.10.2008.